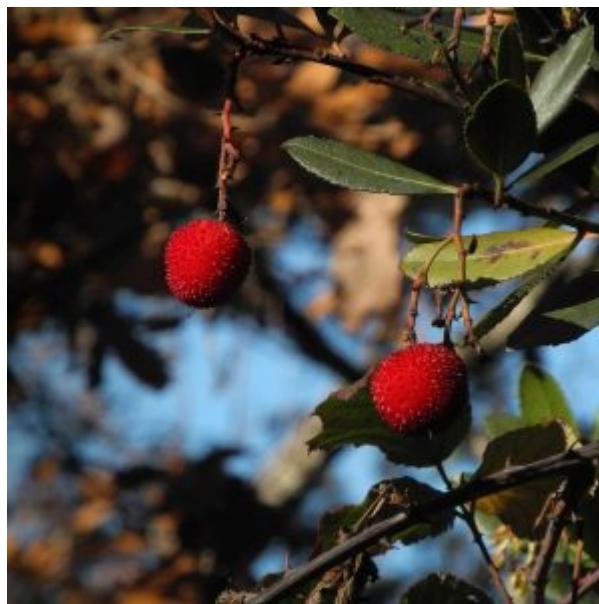

El solstici des del que mires, vol
darrer de roselles, espill postrem
de fulles al llit ambrat del gorg,
no ens tanca els ulls encara, per tu
penja calm, al cerç gronxa cireres
de la més lenta oreneta a venir.
Les rels des d'on et cova, rabassa
d'arborades papallones, ancorat
país d'un mar sense recer, s'enfilen
pels teus peus sense adonar-te'n,
com venes d'una sang més fonda
t'aferren des d'on sures a qui ets.

Lectores i lectors, bones festes!

Cireretes d'arboç del castell de Taradell, Osona